

[Aksel Larsen.]

naar man skal holde Livet og Husholdningen gaaende for en Indtægt, der er alt for ringe til at bestride Udgifterne, saa tærer man paa den Smule, man har eller har haft, og det vil sige, at Hjemmene efterhaanden ribbes for værdifuldere Genstande; det vil sige, at Tøjet slides tyndere og tyndere, uden at der er Mulighed for at faa det fornyet; man tærer paa alle Reserver, Laanekontorerne faar et nyt Klientel, og Stillingen bliver stadig vanskeligere.

Under disse Omstændigheder burde det i Virkeligheden være en fast Regel, at der hvert Efteraar ydedes en ekstra Understøttelse til alle arbejdsløse. Det er ikke nogen fast Regel. Men den Omstændighed, at man ikke hidtil har villet knæsette det som Regel, kan ikke være noget Argument for, at man ikke nu ved Indgangen til den fjerde Krisevinter skal tage Hensyn til de arbejdsløse og yde en kontant Vinterhjælp.

Det Lovforslag, vi har stillet, gaar derfor ud paa, at der til alle arbejdsløse, som enten har været arbejdsløse uafbrudt de sidste 3 Maaneder, eller som i Løbet af de sidste 12 Maaneder har været arbejdsløse i sammenlagt 6 Maaneder, ydes en kontant Vinterhjælp i en Højde af 75 Kr. til Ikke-Forsørgere, 100 Kr. til Forsørgere og derudover 25 Kr. for hvert hjemmeværende Barn. Det er ganske minimale Beløb, der her er foreslaaet, men det er paa den anden Side Beløb, som vil betyde en kolossal og virkningsfuld Hjælp for de paagældende, og det er en Hjælp, hvis Udgifter bestemt ikke er større, end at Samfundet er i Stand til at bestride dem.

Vi har foreslaaet, at Udgifterne ganske simpelt skal bæres af Statskassen. Vi har ikke villet foreslaa, at Udgifterne skal fordeles paa Statskassen og Kommunerne, f. Eks. efter de Regler, der i øvrigt findes i Sociallovgivningen, idet mangfoldige Kommuner er haardt spændt for, men har ment, at Staten burde paatage sig denne ekstraordinære Opgave. Vi foreslaar, at Hjælpen udbetales for de forsikredes Vedkommende gennem Arbejdsløshedskasserne, for de ikke-forsikredes Vedkommende gennem Socialkontorerne eller de sociale Udvalg, det maa jo være de Instanser, der er nærmest til

det; men naturligvis forudsætter vi ikke, at dette skal misbruges af Socialudvalgene til først at forlange udførlige Skemaer udfyldt og underkaste paagældende arbejdsløse Krydsforhør, sende Undersøgere hjem til dem o. s. v. for at se, om det er nødvendigt at yde Hjælp, for man kan roligt i saadanne Tilfælde gaa ud fra, at det er nødvendigt, og der er intet andet, de behøver at gøre af Undersøgelsesarbejde, end at kontrollere, at vedkommende har været arbejdsløs i det Omfang, Lovbestemmelserne fastsætter.

Det andet Lovforslag, jeg her skal forelægge, er et Lovforslag, som gaar ud paa, at Bestemmelserne i Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 4—5, ophæves, saa længe den ekstraordinære Arbejdsløshed varer, og at Statskassen refunderer Arbejdsløshedskasserne de med denne Ophævelse forbundne Udgifter, samt at Socialministeren i det Omfang, det er nødvendigt, yder Kasserne et Forskud paa den dem tilkommende Refusion. De paagældende Bestemmelser, der tilsigtes ophævet, er Bestemmelserne om Arbejdsbevis for 26 Ugers Arbejde ved Faget eller 10 Maaneders Arbejde i alt for overhovedet at kunne nyde Understøttelse af vedkommende Kasse.

Det forholder sig saadan med disse Bestemmelser, at 10 Maaneders Bestemmelsen kan Arbejdsløshedskasserne faa Dispensation fra, hvis de søger om det, selv er villige til at bære Udgifterne derved, og Arbejdsdirektøren i øvrigt finder, at Kassens økonomiske Tilstand er en saadan, at det vil være forsvarligt at yde denne Dispensation. En Del Kasser har benyttet sig af det, en Del Kasser har ikke været i Stand til det simpelt hen af økonomiske Grunde.

Den anden Bestemmelse er af den tidligere Socialminister karakteriseret som noget af det mest fundamentale i dansk Sociallovgivning, en Bestemmelse, som han for sit Vedkommende aldrig vilde være med til at fravige. Jeg kan ikke andet end glæde mig over, at det i det af den nuværende Socialminister fremsatte Lovforslag fastslaas, at dette bør alligevel fraviges, i hvert Fald i ekstraordinære Tilfælde.

Jeg mener, at man uden nogen stor Skade kunde stryge begge Bestemmelser